

BEROEPSGEHEIM

Meg Rosoff

DSL laat elke week een auteur aan het woord over een object of een ritueel dat een belangrijke betekenis heeft voor zijn of haar schrijverschap. **KATRIEN STEYAERT**

Meg Rosoff

Kent u van: bejubelde adolescentenboeken als 'Het toevallige leven van Justin Case', 'Wat ik was' en 'Niemand's bruid'. De Amerikaanse behoort tot de internationale top van de jeugdliteratuur.

Mijn huis aan zee is mijn talisman. Het blijft voor magie zorgen. Zozeer dat ik me soms afvraag of het echt bestaat en niet alleen een plek is in mijn hoofd.

Het is een van de tweeëntwintig huizen in Shingle Street, langs een kiezelstrand in Suffolk. Het licht is prachtig. De sterren zijn helder als zoeklichten. Het overweldigt me totaal. Jaar na jaar gingen we er op vakantie met de kinderen, terwijl ik bleef dromen van een huis dat ik me niet kon veroorloven.

Toen werd ik schrijfster. Toen kreeg ik kanker. Er volgde een jaar van slopende behandelingen en ziekenhuisopnames, waar ik uiteindelijk zwak, uitgeteld en lichtelijk ontmoedigd uitkwam. Aan het einde van dat jaar googelde ik 'Shingle Street, huis te koop' en er verscheen een klein huis op het strand. Op de valreep kon ik mijn beste vriendin overtuigen mee te doen. Ons bod – het enige – werd aanvaard. Sindsdien heb ik mensen ontmoet die zweren dat ze ook gebeld hebben, maar te horen kregen dat het al verkocht was. Terwijl het dat niet was. 'Mensen kiezen niet voor Shingle Street', vertelden de inwoners mij. 'Shingle Street kiest jou'. Of dat nu waar is of niet, voor een levenslange atheist als ik voelt dit huis als een geschenk van God. Het heet – prachtig banaal – *Seaview*. Ik schrijf er mijn beste dingen, aan het einde van een lange doodlopende straat, zonder internet, zonder rekeningen of het lawaai van Londen. Ik heb er alleen een houten tafel, een extra jeans en enkele truien, een comfortabele stoel, een paar schilderijen, een haard en de zee. Ik brand een vuur om me warm te houden en ga zwemmen in de koude, ruwe zee. Ik krijg mijn beste ideeën terwijl de zon fonkelt op het water en de wind mijn huis probeert omver te blazen. Mijn honden houden me gezelschap tijdens lange wandelingen waarop ik nadenk over de plot en barnsteen zoek tussen de gladde keien.

Schrijven is natuurlijk mijn job en ik kan het overal. Maar die dromerige kwaliteit, die verbinding van het bewuste met het onderbewuste die leidt tot diep, gevaarlijk en onverwacht schrijven – die bereik je het best waar het moderne leven verdwijnt, voor op z'n minst een uur, een dag, een week.

Zeven maanden geleden, toen ik de laatste versie van mijn recentste roman af had, ontwaakte ik uit een trance van concentratie en na een hele dag van wilde regen en wind. Ik gooide de deur open en keek uit over de zee. En daar zag ik – als om het einde van mijn boek te vieren – een volledige, dubbele regenboog die zich over het hele strand uitstrekte.

Mijn nieuwe boek bezorgt me nu al kopzorgen. Maar ik heb er alle vertrouwen in dat het huis me zal zeggen wat ik moet doen. Dat doet het altijd. Ik droom ervan om hier oud te worden, stiekem zelfs om hier te sterven, met een grote maan aan de hemel of een rozige zonsopgang of het water dat fonkelt in de zon.